

winterkriebels

Tekst: Gerard van Eijden

et kon niet mooier. Het kon gewoon echt niet mooier. Het vroom nu al voor de zevende dag. En juist vandaag was het prachtig zonnig weer. Koud, dat wel. Maar met die stralende zon kon je uit de wind makkelijk in een T-shirt buiten zitten.

Hans had er de hele week al naar uitgekeken. Eigenlijk een heel jaar al. Want schaatsen was zijn passie. Al bij het geringste nachtvorstje in oktober kwam die vreemde blik in zijn ogen die zij ook wel eens bij Rintje Ritsma had gezien toen hem in een interview gevraagd werd wat het mooiste was in zijn leven. Overigens was dit niet de enige overeenkomst tussen Hans en Rintje. Ook Annet was bijzonder tevreden over de met name fysieke gelijkenis.

Hans was die ochtend in een nerveuze strijd verwickeld tussen zijn drang om natuurijsmeters te maken en zijn relatie met Annet. Zondagochtend was immers altijd hún moment. Met lang uitslapen, een uitgebreid ontbijt en het in kamerjas gestoken uitpluizen van de zaterdagkrant. Maar Hans kon de rust niet opbrengen. Het was al zo lang geleden dat er geschaatst kon worden op natuurijs. Kilometers had hij afgelegd op de kunstijsbaan in Utrecht. Ontelbare aantallen rondjes had hij getraind op het perfectioneren van zijn slag, zijn diepe zit, zijn bochtenwerk en het stilhouden van zijn bovenlichaam. En vandaag scheen de zon en lag er tien centimeter ijs. En Annet wil ontbijten...

Annet begreep het wel en gunde het haar man natuurlijk wel. En volgende week komt er ook wel weer een zondagochtend. Die momenten zijn haar dierbaar, want juist op die ogenblikken hebben ze de tijd voor elkaar en zijn ze uitgerust genoeg om een goed gesprek te hebben. De zondagochtenden vormen het stevige fundament waardoor ze de wekelijkse aanvallen op haar huwelijkse staat zonder problemen kan weerstaan. Hans kwam zelf met het meest logische voorstel. Of Annet niet mee kon naar de Ankeveense Plassen. Natuurlijk, ze hoefde niet de 25 kilometer te doen. Er was daar ook een ijsbaan, met een koek-en-zopient, daar kon ze zich toch prima vermaken. Want met dit weer kon je het als Hollander ten opzichte van je voorvaderen niet maken om níét het ijs op te gaan.

Annet stemde ermee in. Al was het alleen al omdat ze daarvoor nog een tijdje met Hans in de auto kon zitten. Wellicht was dat een goed moment om te proberen nog een beetje van het zondagochtendgevoel terug te krijgen.

Maar de drukte op de weg naar de Ankeveense Plassen veroorzaakte een totale blokkade in Hans zijn communicatiepatroon. De angst dat hij geen parkeerplaats kon vinden, of dat hem de toegang tot het ijs ontzegd zou worden vanwege de buitengewoon grote drukte, maakte van hem een niet te benaderen bastion. Annet gaf zich gewonnen en liet deze zondagochtend als verloren achter zich.

Eenmaal op het ijs had Hans nog wel een rondje met haar op de ijsbaan gemaakt, maar al snel daarna was hij vertrokken

voor de tocht over de prachtige Ankeveense Plassen. Hollandser kan het niet. Een molen achter lichtgele rietkragen en daartussen pas geknotte wilgen. En het ijs was ook nog eens keihard en bijzonder glad. Hans was niet te houden.

En daar stond Annet in haar eentje op het ijs. Na twee ronden vond ze het al tijd voor een kopje hete chocomel. Na de vierde ronde zat ze een kwartier op het terras. Na de zesde rond was het tijd voor rum in de chocomel. Nou vooruit, de slagroom kan het calorieverbruik van zes ronden natuurlijk wel compenseren. En na de achtste ronde protesteerden haar voeten zo hevig, dat ze haar schaatsen maar uittrok. Het bevrijde gevoel dat in haar voeten ontstond na beëindiging van de knellende marteling die haar schaatschoenen teweeg hadden gebracht, gaf haar zelfs even een euforisch gevoel.

Tegenover de ijsbaan stond het 'Wapen van Ankeveen' en Annet kon de aanlokkelijke aanblik niet weerstaan. Van daaruit had ze een prachtig uitzicht op de ijsbaan, zodat ze Hans makkelijk kon zien terugkomen. Toen ze het uitgestorven dorpscafé binnentrad, deed de barman geen enkele moeite om zijn geringschattende blik te verbergen. Ook hij was klaarblijkelijk van het zelfde type als Hans: met dit weer moet je schaatsen en niet binnen zitten. En zeker niet aan het begin van zo een prachtige zondagmiddag.

De warme gloed van de Jägermeister verjoeg snel de pijn in haar lichaam. Ze was ook niet zo'n sportief type. Heel anders dan Hans. Als beroepsmilitair was Hans altijd met zijn lichaam bezig. Hij was ook trots op zijn lichaam. Trots ook op zijn hardheid. Een uitdaging om met volle bepakking de Vierdaagse van Nijmegen te lopen, leverde hem het bewijs dat hij mentaal en fysiek in topconditie verkeerde. Hans had een hekel aan mislukkelingen, zeurpieten, softies, mietjes en andere mensen die volgens hem met klagen aandacht probeerden op te eisen.

Het maakte Annet soms wel eens droefgeestig dat Hans zo krachtig was. Zoals hij haar wel eens troostte, zou zij graag ook Hans eens in haar armen willen nemen. Zoals zij wel haar onzekerheid uitsprak tegen Hans, zo zou zij ook wel eens van Hans zijn twijfels willen horen. Maar Hans liet zich zelfs tegenover haar nooit van zijn zwakke kant zien. Tegenover niemand. Nooit zou Hans een mislukking zichtbaar willen maken. Vandaar misschien dat hij zo snel carrière had gemaakt. Met haar derde Jägermeister voor zich tuurde Annet vanuit het warme dorpscafé over de ijsbaan. Het viel haar op dat er bij de toegang naar de plassen een grote groep mensen zich had verzameld. De groep verplaatste zich naar de ingang van de ijsbaan. In hun midden hadden ze een persoon die geheel met handdoeken en dekens was omwikkeld. Annet kon er wel om lachen - blijkbaar was het ijs niet overal tien centimeter dik geweest.

Pas toen de groep vlakbij was gekomen, schrok Annet van de bekende broek die zichtbaar werd, omdat de dekens niet de gehele persoon bedekten. Deze avond zou de tot op het bot verkleumde en tegen de tranen vechtende Hans haar wel eens een heel erg warm gevoel kunnen geven...